

354

Besluit van 25 juni 1993, houdende regeling betreffende verlening aan burgerlijke ambtenaren in dienst van het Ministerie van Defensie van een aanvulling op arbeidsongeschiktheidsuitkering bij onvrijwillige werkloosheid (Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering burgerlijke ambtenaren defensie)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Defensie van 1 februari 1993, nr. PAV 2210/93002671;

Gelet op artikelen 125, eerste lid en 134, eerste lid van de Ambtenarenwet 1929 en op artikel A4 van de Algemene burgerlijke pensioenwet;

De Raad van State gehoord (advies van 29 maart 1993, nr. WO7.93.0073);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Defensie van 16 juni 1993, nr. PAV2210/93008948;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Defensie;
- b. wachtgeld: elke uitkering ter zake van onvrijwillige werkloosheid;
- c. arbeidsongeschiktheidsuitkering: elke uitkering ter zake van arbeidsongeschiktheid;
- d. invaliditeitspensioen: invaliditeitspensioen krachtens de Algemene burgerlijke pensioenwet;
- e. belanghebbende;

1°. de gewezen ambtenaar in de zin van het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie, met uitzondering van hem op wie hoofdstuk VI van dat reglement niet van toepassing was, aan wie wegens blijvende ongeschiktheid voor het vervullen van zijn betrekking ontslag is verleend met dadelijk ingaand recht op invaliditeitspensioen;

2°. de gewezen ambtenaar in de zin van het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie, die op grond van artikel 62 van dat reglement aanspraak heeft op een uitkering overeenkomstig de normen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en aan het hem verleende ontslag geen aanspraak op wachtgeld kon ontleen.

3°. de gewezen werknemer in burgerlijke openbare dienst bij het Ministerie van Defensie in de zin van het Arbeidsovereenkomstenbesluit wiens arbeidsovereenkomst met dadelijk ingaand recht op invaliditeitspensioen is beëindigd door opzegging wegens ongeschiktheid uit hoofde van ziekten of gebreken voor het vervullen van zijn betrekking, tenzij hij ter zake van het vervullen van die betrekking werknemer was in de zin van de Werkloosheidswet;

4°. de gewezen werknemer in burgerlijke openbare dienst bij het Ministerie van Defensie in de zin van het Arbeidsovereenkomstenbesluit, die op grond van artikel 32c van dat besluit aanspraak heeft op een uitkering overeenkomstig de normen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en aan de beëindiging der arbeidsovereenkomst geen aanspraak op wachtgeld kon ontlenen;

een en ander met uitzondering van degene die ingevolge artikel A1, tweede lid onder a, b, of d, van de Algemene militaire pensioenwet wordt begrepen onder militair, beroepsmilitair of reservist.

Artikel 2

1. Een belanghebbende heeft, indien hij onvrijwillig werkloos is, met ingang van de dag waarop het recht op invaliditeitspensioen, onderscheidenlijk het recht op uitkering overeenkomstig de normen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering ingaat, recht op een uitkering.

2. Voor de toepassing van het besluit wordt geen onvrijwillige werkloosheid aangenomen, indien belanghebbende werkzaam blijft in een gelijktijdig vervulde volledige of als volledig aan te merken betrekking.

Artikel 3

De duur van de uitkering bedraagt zes maanden.

Artikel 4

1. De uitvoering van dit besluit wordt opgeschort:

a. gedurende de tijd, waarin de belanghebbende aanspraak heeft op zijn laatstelijk genoten bezoldiging of loon;

b. zolang de belanghebbende aanspraak heeft op een invaliditeitspensioen, onderscheidenlijk een uitkering overeenkomstig de normen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, berekend naar een algemene invaliditeit van 80% of hoger;

c. met ingang van de dag, waarop de onvrijwillige werkloosheid eindigt.

2. De uitvoering van dit besluit wordt in het geval, bedoeld in het vorige lid, onder c, onverminderd het overigens in dit besluit bepaalde, hervat bij opnieuw intredende onvrijwillige werkloosheid binnen 12 maanden na het tijdstip van ingang van het recht op uitkering krachtens dit besluit.

Artikel 5

Het recht op uitkering vervalt:

a. met ingang van de eerste dag van de maand, waarin de belanghebbende de leeftijd van 65 jaar bereikt;

b. met ingang van de dag waarop de belanghebbende door eigen schuld of toedoen niet als onvrijwillig werkloos kan worden aangemerkt;

c. met ingang van de dag, waarop vaststaat dat de belanghebbende, wegens het aanvaard hebben van een nieuwe betrekking bij arbeidsonge-

schiktheid aanspraak zal kunnen maken op arbeidsongeschiktheidsuitkering;

d. met ingang van de dag, waarop vaststaat dat de belanghebbende, wegens het aanvaard hebben van een nieuwe betrekking bij onvrijwillige werkloosheid aanspraak zal kunnen maken op wachtgeld.

Artikel 6

1. De uitkering bedraagt het verschil tussen het bedrag dat aan invaliditeitspensioen, onderscheidenlijk aan uitkering overeenkomstig de normen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering wordt ontvangen dan wel kan worden ontvangen, en het bedrag dat bij een algemene invaliditeit van 80% of hoger aan invaliditeitspensioen, inbegrepen een daarop te verlenen aanvulling, onderscheidenlijk uitkering zou zijn ontvangen.

2. Onder het bedrag dat aan invaliditeitspensioen wordt ontvangen worden mede begrepen het bedrag, dat ingevolge de Algemene burgerlijke pensioenwet als aanvulling op dat pensioen wordt ontvangen en het bedrag aan uitkering op grond dan wel op de voet van artikel 65 van het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie dan wel artikel 33b van het Arbeidsovereenkomstenbesluit.

Artikel 7

Een uitkering op de voet van dit besluit wordt niet aangemerkt als wachtgeld in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet.

Artikel 8

Bij overlijden van een belanghebbende die op het tijdstip van overlijden een uitkering krachtens dit besluit genoot wordt een op basis van het bedrag van de uitkering op dat tijdstip berekende smartegelduitkering verleend:

a. ter grootte van tweemaal de maandelijkse uitkering aan de weduwe of weduwnaar van belanghebbende van wie hij niet duurzaam gescheiden leefde, indien de overledene een invaliditeitspensioen had; onder weduwe of weduwnaar wordt mede begrepen de nabestaande levenspartner met wie de niet-gehuwde belanghebbende samenwoonde en – met het oogmerk duurzaam samen te leven – een gemeenschappelijke huishouding voerde op basis van een notarieel verleden samenlevingscontract, bevattende de wederzijdse rechten en verplichtingen terzake van die samenwoning en gemeenschappelijke huishouding; tegelijkertijd kan slechts een persoon als levenspartner worden aangemerkt; Onze Minister kan verlangen dat een schriftelijke verklaring van een notaris wordt overgelegd waaruit blijkt van het bestaan van dat samenlevingscontract; bij ontstentenis van een weduwe of weduwnaar van wie de overledene niet duurzaam gescheiden leefde, geschiedt de uitkering ten behoeve van Onze minderjarige kinderen van de overledene, of minderjarige kinderen waarover de overledene ten tijde van het overlijden de pleegouderlijke zorg droeg; onder pleegouderlijke zorg wordt verstaan de zorg voor het onderhoud en de opvoeding van het kind, als was het een eigen kind, onafhankelijk van enige verplichting daartoe of van het genieten van een vergoeding daarvoor; ontbreken ook zodanige kinderen, dan geschiedt de hierbedoelde uitkering aan degenen die geheel of grotendeels afhankelijk waren van de inkomsten van de overledene;

b. op de voet van het bepaalde omtrent smartegelduitkeringen in het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie, onderscheidenlijk in het Arbeidsovereenkomstenbesluit, bij overlijden van een rechthebbende op

een uitkering overeenkomstig de normen van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering, indien de overledene een zodanige uitkering genoot.

Artikel 9

De bepalingen van dit besluit en de krachtens dit besluit gestelde regelen zijn voor zoveel mogelijk van toepassing ten aanzien van:

a. de gewezen ambtenaar en de gewezen werknemer in de zin van dit besluit die ter zake van zijn ontslag recht heeft op wachtgeld krachtens het Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie of het Uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en wiens recht op wachtgeld eindigt wegens het ontstaan van recht op invaliditeitspensioen wegens blijvende ongeschiktheid voor het vervullen van de betrekking, waaruit hij met recht op wachtgeld is ontslagen;

b. de gewezen ambtenaar en de gewezen arbeidscontractant in de zin van dit besluit, die als herplaatsbaar verklaarde ambtenaar in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet ter zake van zijn ontslag recht heeft op herplaatsingswachtgeld en wiens invaliditeitspensioen ingaat binnen 6 maanden na het hem verleende ontslag;

met dien verstande, dat de duur van de uitkering van de in dit artikel bedoelde belanghebbenden wordt verminderd met de duur van het tijdvak, waarin recht bestond op wachtgeld.

Artikel 10

1. Uitkeringen krachtens dit besluit worden door Onze Minister toegekend op daartoe door of namens de belanghebbende ingediend verzoek.

2. De rechthebbende op een uitkering is verplicht alle gegevens te verschaffen die voor de uitvoering van dit besluit door Onze Minister noodzakelijk worden geacht en is voorts verplicht zich te gedragen naar door Onze Minister gegeven voorschriften.

Artikel 11

Onze Minister kan regels stellen ter voorkoming of beperking van samenloop van uitkeringen krachtens dit besluit, alsmede van uitkering krachtens dit besluit met andere uitkeringen.

Artikel 12

1. De belanghebbende, die bezwaar heeft tegen een beslissing welke te zijnen aanzien ter uitvoering van dit besluit is genomen kan binnen 30 dagen na de verzending daarvan bij Onze Minister een verzoek om herziening van deze beslissing indienen.

2. Van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om herziening wordt de belanghebbende bij de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissing mededeling gedaan.

3. Onze Minister neemt op het verzoek zo spoedig mogelijk een met redenen omklede beslissing, welke de belanghebbende ter kennis wordt gebracht.

OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 13

Een uitkering op grond van het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering toegekend terzake van een ontslag uit de burgerlijke openbare dienst bij het Ministerie van Defensie, wordt gelijkgesteld met een uitkering, toegekend op grond van dit besluit.

Artikel 14

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 april 1993.

Artikel 15

Dit besluit kan worden aangehaald als «Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering burgerlijke ambtenaren defensie».

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 25 juni 1993

Beatrix

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek

Uitgegeven de *dertiende* juli 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Defensie
Tevens zal het advies met de daarbij terinzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 augustus 1993, nr. 150

ALGEMEEN

Inleiding

Het arbeidsvoorwaardenoverleg bij Defensie is, overeenkomstig dat wat voor de gehele overheid geldt, reeds een aantal jaren in ontwikkeling en beweegt zich naar het zogenaamde sectoraal overlegmodel, waar het georganiseerd overleg bij Defensie een deel van uitmaakt. Het betreft hier een gedeelte van de ontwikkelingen die ook wel als «normalisering» van de arbeidsverhoudingen bij de overheid worden aangeduid. In december 1992 is met de centrales van overheidspersoneel een nieuw overlegstelsel voor de overheid overeengekomen. Dit nieuwe overlegstelsel leidt tot een vrijwel volledige decentralisatie van het arbeidsvoorwaardenoverleg naar een achttal sectoren, waaronder de sector Defensie. De invoering van het sectorenmodel is geleidelijk tot stand gekomen. Verwezen wordt voor de aanloop naar dit overlegmodel naar de schets voor het nieuwe overlegstelsel (brief van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 december 1987, Kamerstukken II, 1987/88, 20 402, nr. 10) en de protocollen voor het Centraal Georganiseerd Overleg Militairen (CGOM) inzake de proefneming met het arbeidsvoorwaardenoverleg 1989 (verlengd voor 1990).

Hoewel in formele zin het CGOM nevensgeschikt is aan het centraal georganiseerd overleg in ambtenarenzaken (CGOA), heeft de centrale commissie georganiseerd overleg militairen (CCGOM) in de hiervoor geschetste aanloopfase steeds de rol van «sectorcommissie militairen» vervuld. Zo is in de periode 1989 tot en met 1992 over de algemene salarisontwikkeling en de algemene arbeidsduur nooit in het CGOM, maar steeds in het CGOA overleg gevoerd. De werkverhouding CGOA-CGOM verliep dus steeds langs de lijn van «centraal overleg» versus «sectoroverleg».

Thans is de fase bereikt waarin de geschetste voorlopige werkwijze voor het arbeidsvoorwaardenoverleg bij de gehele overheid een meer definitieve verschijningsvorm krijgt. Dit geschiedt op de eerste plaats door middel van een vrijwel volledige decentralisatie van het arbeidsvoorwaardenoverleg, onder andere naar de sector Defensie.

In de kern komt het er op neer, dat met uitzondering van het overleg over de aanspraken bij ziekte en werkloosheid voorzover deze overeenkomen met de wettelijke aanspraken voor werknemers in de marktsector, en met uitzondering van de pensioenen, de aanspraken bij arbeidsongeschiktheid alsmede het wettelijke VUT-regime, het arbeidsvoorwaardenoverleg volledig sectoraal zal worden gevoerd. De omvang van de decentralisatie wordt gebaseerd op een voor de gehele overheid geldend protocol, dat door de minister van Binnenlandse Zaken en de centrales van overheidspersoneel in het Centraal Georganiseerd Overleg in Ambtenarenzaken (CGOA) gezamenlijk op 10 februari 1993 tot stand is gebracht.

De afbakening van de sector Defensie is gewijzigd. In het kader van de hiervoor genoemde proefneming betrof het sectoroverleg Defensie uitsluitend het militair personeel (militair beroepspersoneel en dienstplichtigen). Het doel van de decentralisatie is de afzonderlijke overheids-werkgevers een grotere verantwoordelijkheid te geven voor het arbeidsvoorwaardenbeleid. Vanaf de aanvang van de discussie over de

hernieuwde indeling van de sectoren heeft ondergetekende zowel in de richting van de twee partijen in het CGOA als in de richting van de Staten-Generaal in de memories van toelichting van de opeenvolgende begrotingen voor 1990 e.v. en in de defensienota 1991 (Kamerstukken II 1990/1991, 21 800 hoofdstuk X, nr 2 p.22; Kamerstukken II 1991/1992, 22 300 hoofdstuk X, nr 2 p.38; Kamerstukken II 1990/1991 21 991 nrs. 2-3 p.168) te kennen gegeven dat het bij het Ministerie van Defensie te werk gestelde burgerpersoneel deel zou moeten uitmaken van de sector die in de nieuwe situatie onder zijn rechtstreekse verantwoordelijkheid zou komen te vallen. Het hoofdmotief was om te komen tot een verbeterde bedrijfsvoering. Daarnaast was er sinds geruime tijde een groeiend onbegrip te constateren, niet alleen bij delen van de organisatie maar ook bij de verschillende categorieën personeel wat betreft de verschillen in rechtspositie als gevolg van de uitwerking van de voor hen geldende verschillende regels bij overigens gelijke werkomstandigheden. Op dit laatste aspect heeft de Maatschappelijke Raad van de Krijgsmacht expliciet gewezen in zijn rapport nr.16.

Teneinde een draagvlak te creëren, zijn naast de besprekingen in het CGOA gelijktijdig gesprekken gevoerd zowel met vertegenwoordigers van de militaire belangenverenigingen deelnemend aan het Centraal Georganiseerd Overleg Militairen (CGOM), als met die van de centrales van overheidspersoneel vertegenwoordigd in de Bijzondere Commissie voor het Burgerpersoneel van Defensie (BCBPDEF). De vertegenwoordigers van de centrales van overheidspersoneel in het CGOA hebben op 16 december 1992 bij de meer definitieve inrichting van het overlegstelsel ermee ingestemd behalve het militair personeel ook het burgerpersoneel in de sector Defensie onder te brengen. Door deze integratie van het overleg, zal de noodzakelijke samenhang in het arbeidsvoorwaarden- en personeelsbeleid voor de verschillende categorieën personeel binnen de Defensie-organisatie beter dan tot nu toe kunnen worden verwezenlijkt. Het burgerpersoneel maakte tot nu toe nog deel uit van de sector burgerlijk rijkspersoneel.

Het functioneren van de nieuwe overlegstructuur

De gewijzigde afbakening maakt een nadere afstemming van de bestaande overlegniveaus en overlegforums voor militair personeel en burgerpersoneel noodzakelijk. De CCGOM verdwijnt als overlegcommissie, zij het uiteraard met handhaving van het daarbij behorende overlegniveau. Aan de op hoofdstuk XI (art. 113 e.v.) van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR, Stb. 1931, 248) gebaseerde, op de gehele defensie-organisatie gerichte bijzondere commissie burgerpersoneel Defensie (BCBP-Defensie) is, door het onderbrengen van het burgerpersoneel in de sector defensie evenmin nog behoefte; noch als overlegniveau noch als overlegforum. De BCBP-Defensie houdt dus op te bestaan. Voor de CCGOM en de BCBP-Defensie treedt de sectorcommissie Defensie in de plaats. Deze sectorcommissie vervult tevens de taak die de CCGOM had als nevenschikt overlegforum aan de CCGOA, zolang de CCGOA nog deel uitmaakt van het overlegstelsel bij de overheid.

Het nieuwe sectorenmodel legt voor wat betreft de structuur van de arbeidsvoorwaardenonderhandelingen een basis voor onderhandelingen over één pakket arbeidsvoorwaardelijke maatregelen voor alle personeelscategorieën in de sector Defensie. De onderhandelingen worden gevoerd met de vier centrales van overheidspersoneel en de verenigingen die (merendeels) dienstplichtigen vertegenwoordigen. Het is wenselijk om de onderhandelingen op één plaats te initiëren en op één

plaats af te ronden. De sectorcommissie zal tegen die achtergrond voor wat betreft het arbeidsvoorwaardenoverleg functioneren als de formele «onderhandelingstafel» voor de sector. Aangezien de centrales van overheidspersoneel in de sectorcommissie zowel het militair personeel als het burgerpersoneel vertegenwoordigen kan aldus in het jaarlijkse arbeidsvoorwaardenoverleg met de sectorcommissie defensie met één overlegpartner in één overlegforum over één samenhangend pakket worden onderhandeld, waarbij overeenstemming moet worden bereikt over wijzigingen – zowel in «positieve» als in «negatieve» zin – van de arbeidsvoorwaarden. Hierdoor kan een pakket tot stand komen in een goede afweging van ieders belangen en gericht op de in de arbeidsorganisatie defensie geldende prioriteiten.

Aanpak

De (wijzigingen in) algemene maatregelen van bestuur met betrekking tot het burgerpersoneel van defensie ter uitvoering van artikel 125 van de Ambtenarenwet 1929 kwamen tot nu toe onder verantwoordelijkheid van de Minister van Binnenlandse Zaken tot stand. Vanaf 1 april 1993 zal de Minister van Defensie voor het bij het Ministerie van Defensie te werk gestelde burgerpersoneel de verantwoordelijke bewindspersoon zijn voor het te voeren personeelsbeleid in de meest ruime zin. Het onderhavige besluit beoogt dan ook te bewerkstelligen dat in het vervolg voor de defensie-ambtenaren op specifieke op Defensie toegesneden wijze uitvoering kan worden gegeven aan het gestelde in artikel 125 Ambtenarenwet 1929.

Wat betreft de materiële aanspraken van het burgerpersoneel Defensie beoogt dit besluit geen wijziging aan te brengen in de aanspraken zoals die op 1 april 1993 gelden voor het burgerlijk rijksoverheidspersoneel voorzover daar niet reeds een specifieke invulling per ministerie aan is gegeven.

Voor het onder het beheer brengen van de Minister van Defensie van de rechtspositie van de bij het Ministerie van Defensie (of daaronder vallende bedrijven of instellingen) werkzame ambtenaren geldt immers als uitgangspunt, dat per 1 april 1993, de datum waarop de herindeling van de sectoren geëffectueerd zal worden, er geen andere (materiële) wijzigingen optreden in de rechtspositie van de defensie-ambtenaren dan die welke rechtstreeks voortvloeien uit de sectorvorming. Gelet hierop zal dan ook de rechtspositie van de defensie-ambtenaren per 1 april 1993, zoals die laatstelijk zijn gewijzigd bij de formalisering van het arbeidsvoorwaardenpakket 1992 (besluit van 24 februari 1993, Stb. 1993, 143) zoveel mogelijk onverkort worden overgenomen; de afwijkingen zullen beperkt zijn tot verschillen in technische zin. Zo worden de bevoegdheden van de Minister van Binnenlandse Zaken toegekend aan de Minister van Defensie. De coördinerende bevoegdheden van eerstgenoemde minister zijn, aangezien daaraan voor de sector defensie die niet uit meerdere arbeidsorganisaties bestaat, daarbij niet overgenomen.

Weliswaar is met het onder de sector Defensie brengen van het burgerpersoneel beoogd, om op de duur waar dat mogelijk is een integratie van de rechtspositie van het militair personeel en het burgerpersoneel tot stand te brengen, maar dit zal gelet op de bestaande verschillen in structuur en inhoud moeten geschieden in een geleidelijk proces van harmonisatie en convergentie. Onder harmonisatie wordt daarbij verstaan het inhoudelijk op elkaar afstemmen van voorzieningen; convergentie is het streven om te komen tot dezelfde voorziening voor beide categorieën personeel. Sommige onderdelen van de rechtspositie zullen daarbij spoedig en met niet al te veel problemen geïntegreerd

kunnen worden, voor andere onderdelen daarentegen valt te verwachten dat dit proces een moeizaam verloop zal hebben. Het feit, dat de beide categorieën personeel tot één sector zullen behoren en het feit dat overleg over de arbeidsvoorwaarden in het vervolg in één forum plaatsvindt, waarborgt daarbij echter dat toekomstige ontwikkelingen in de arbeidsvoorwaarden van militair- en burgerpersoneel beter dan tot nu toe op elkaar afgestemd zullen zijn, zodat ook langs die weg een geleidelijk naar elkaar toegroeien van de beide rechtspositiestelsels wordt bewerkstelligd. In dat proces is het dan ook mogelijk dat voor de rechtspositie van de burgerambtenaren bij defensie een divergentie optreedt met de ontwikkelingen in de rechtspositie van de ambtenaren behorende tot de sector Rijk.

Voor de wijze, waarop de rechtspositie van het burgerpersoneel van Defensie in formele zin onder de sector Defensie zal worden gebracht, stonden in theorie drie wegen open.

Gelet op de beschikbare tijd was het – gelet op het hierboven geschetste proces van harmonisatie en convergentie – niet haalbaar om in dit stadium reeds één of meerdere besluiten waarin de rechtspositie van zowel het militair- als burgerpersoneel geïntegreerd is opgenomen, tot stand te brengen; een dergelijk besluit is immers het eindpunt van de ontwikkelingen die per 1 april 1993 in gang worden gezet. Derhalve moest uitgezien worden naar een oplossing, waarbij een duidelijke scheiding tussen de rechtspositie van de ambtenaren behorende tot de sector Rijk en die van de ambtenaren behorende tot de sector Defensie zou worden teweeggebracht en die tegelijkertijd kon dienen als een basis voor de verdere ontwikkelingen.

Het was denkbaar, om bij algemene maatregel van bestuur een voorziening te treffen, inhoudende dat de besluiten geldende voor de rijksambtenaar (tijdelijk) van toepassing blijven op het burgerpersoneel van de sector Defensie, tenzij bij algemene maatregel van bestuur anders wordt bepaald. De gewenste afwijkingen zouden steeds in een afzonderlijke algemene maatregel van bestuur worden vastgelegd. Aan deze optie kleven echter een aantal bezwaren. In de eerste plaats leidt dit tot voorschriften, die wat hun samenhang betreft al snel tamelijk onoverzichtelijk worden. Gezien de tijd die nodig wordt geacht om te komen tot één regeling voor zowel burgerpersoneel als militairen, moet ervan worden uitgegaan dat deze situatie gedurende een aantal jaren zou voortbestaan. In de tweede plaats komt dan het doel van de sectorvorming, een duidelijke scheiding van verantwoordelijkheden, niet goed uit de verf. Er blijft immers een vorm van inhoudelijke afhankelijkheid bestaan. Wanneer namelijk als gevolg van het arbeidsvoorwaardenoverleg in de sector Rijk een bepaalde wijziging van de besluiten wordt geïnitieerd, bestaat steeds dadelijk een noodzaak om te bezien, of deze wijziging voor het defensiepersoneel gevolgd moet worden, of dat bij algemene maatregel van bestuur de oorspronkelijke tekst als geldend voor het defensiepersoneel moet worden vastgelegd. Dit legt dan weer een last op het arbeidsvoorwaardenoverleg in de sector Defensie.

Derhalve is in overleg met de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie gekozen voor een andere wijze, namelijk het opnieuw integraal vaststellen van de inhoud van de rechtspositiebesluiten als slechts op de ambtenaren van Defensie toepasselijke besluiten, echter aangepast aan de gewenste toedeling in bevoegdheden. Hierbij zijn materieel geen andere wijzigingen in de besluiten aangebracht dan strikt noodzakelijk waren voor de sectorvorming. Met deze besluiten als uitgangspunt kan langs de hierboven aangegeven geleidelijke weg van harmonisatie en convergentie gewerkt worden aan de gewenste integratie van de rechts-

positie van het burgerpersoneel en het militair personeel van Defensie tot één rechtspositiebesluit.

De rechtspositionele regelingen die thans van toepassing zijn op het burgerpersoneel van defensie zijn dan ook voorzover deze het karakter van een «sector Rijk» gebonden regeling hadden, vertaald in een overeenkomstig voor defensie geldend besluit. Het betreft hier in de eerste plaats het Besluit georganiseerd overleg sector defensie en het Burgerlijk ambtenarenreglement defensie. In deze beide besluiten tezamen is de materie opgenomen die is geregeld in of samenhangt met het Algemeen Rijksambtenarenreglement, waarbij het ontwerp Besluit georganiseerd overleg sector defensie de plaats inneemt van hoofdstuk XI van het ARAR. Voorts het Bezoldigingsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie, bevattende de materie die samenhangt met het Bezoldigingsbesluit burgerlijke rijksambtenaren 1984 (BBRA) benevens enkele kleinere besluiten. Het betreft het Besluit betaling emolumenten burgerlijke ambtenaren defensie, het Besluit maaltijdvergoeding bij overwerk burgerlijke ambtenaren defensie, het Telefoonkostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie. Dan is er het Interimbesluit ziektekosten burgerlijke ambtenaren defensie, het Verplaatsingskostenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en een tweetal besluiten betrekking hebbende op reiskosten, het Reisbesluit burgerlijke ambtenaren defensie en het Reisbesluit binnenland burgerlijke ambtenaren defensie. Ook voor de post-actieve aanspraken zal een aantal besluiten tot stand worden gebracht. Het betreft hier het Wachtgeld- en uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie bij privatisering; het Besluit uitkering wegens functioneel leeftijdsontslag burgerlijke ambtenaren defensie; het Wachtgeldbesluit burgerlijke ambtenaren defensie; het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering burgerlijke ambtenaren defensie en het Uitkeringsbesluit burgerlijke ambtenaren defensie. Voor de inhoud verwijs ik naar de toelichting bij de betreffende besluiten.

Inhoud van het besluit

In dit besluit is uitgegaan van de tekst van het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Aangezien de wijzigingen ten opzichte van het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering voornamelijk van redactionele aard zijn, is de artikelsgewijze toelichting beperkt gehouden.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

De uitzondering aan het slot van onderdeel e betreft hen die zijn aangesteld om in burgerlijke openbare dienst in de krijgsmacht werkzaam te zijn als geestelijk verzorger en wordt gemaakt omdat daar de aanspraken na ontslag ondanks het burgerlijke karakter van de betrekking zijn geïncorporeerd in het voor militairen geldende postactieve stelsel.

Artikel 13

Ook degenen die voor de inwerkingtreding van het nieuwe besluit al uitkeringsgerechtigde zijn geworden als ambtenaar in burgerlijke openbare dienst bij het ministerie van Defensie vallen onder de werking van dat besluit.

Voor een adequate toepassing van het nieuwe besluit wordt een ingevolgd Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering toegekende

uitkering gelijkgesteld met een uitkering ingevolge het nieuwe besluit. Hierdoor kunnen bijvoorbeeld termijnen worden samengeteld. Lopende uitkeringsgevallen ontwikkelen zich volgens het nieuwe recht, hetgeen van belang is voor bijvoorbeeld de hoogte en de duur van de uitkering en de aanpassingen van het oorspronkelijke norminkomen. De gelijkstelling van lopende uitkeringen met uitkeringen in de zin van dit besluit impliceert, dat verwijzingsbepalingen in het Besluit aanvulling arbeidsongeschiktheidsuitkering slechts worden gerespecteerd, voorzover deze betrekking hebben op de periode voor de inwerkingtreding van dit besluit.

De Minister van Defensie,
A. L. ter Beek